

Sygn. akt: I C 261/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2014 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Marta Burzyńska
Protokolant:	Dorota Januszevska

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2014 roku w Bielsku Podlaskim

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.

przeciwko B. S. poprzednio M.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanej B. S. poprzednio M. na rzecz powoda (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W. kwotę 7 738,23 złotych (siedem tysięcy siedemset trzydzieści osiem złotych dwadzieścia trzy grosze) wraz z odsetkami ustawowymi w wysokości 13 % w stosunku rocznym od dnia 12 lutego 2014 roku – z uwzględnieniem zmian w wysokości odsetek ustawowych - do dnia zapłaty.

2. Zasądza od pozwanej B. S. poprzednio M. na rzecz powoda (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W. kwotę 1517 złotych (jeden tysiąc pięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1200 złotych (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzi a

Sygn. akt I C 261/14

UZASADNIENIE

(...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wystąpił przeciwko B. S. poprzednio M. z powództwem, w którym domagał się zasądzenia od pozwanej na jego rzecz kwoty 7.738,23 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Domagał się także zasądzenia od pozwanej kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu podnosił, iż pozwana zawarła z (...) Bank Spółka Akcyjną w dniu 1 lipca 2008 roku umowę nr (...), na podstawie której otrzymała kwotę pieniężną i zobowiązała się do jej zwrotu na warunkach określonych w tej umowie. Pozwana nie dotrzymała warunków umowy i jej należność stała się wymagalna. Po bezskutecznym wezwaniu pozwanej do zapłaty (...) Bank Spółka Akcyjna przelał w dniu 06 czerwca 2012 roku swoją wierzytelność wobec pozwanej na powoda. Powód wskazywał, że na kwotę dochodzoną pozwem składa się kwota 4000,66 złotych z tytułu należności głównej, kwota 3.737,57 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek. Pozwana mimo wezwań do zapłaty nie spełniła swego zobowiązania.

Pozwana B. S. poprzednio M. wnosila o oddalenia powództwa z uwagi na trudną sytuację materialną. Przyznawała, że zawierała umowę z (...) Bankiem, nie kwestionowała wysokości swego zobowiązania, powoływała się na swoją sytuację materialną.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Powództwo jest uzasadnione i zasługuje na uwzględnienie.

Powód wykazał, że pozwana zawarła w dniu 1 lipca 2008 roku z (...) Bankiem Spółką Akcyjną umowę kredytową, na podstawie której otrzymała kredyt i zobowiązała się go zwrócić, jednakże nie wywiązała się z tego obowiązku. Na dowód istnienia i wysokości zobowiązania pozwanej powód przedstawił wyciąg z własnych ksiąg rachunkowych nr (...) / (...) z dnia 31 stycznia 2014 roku (k. 6). Pozwana nie kwestionowała wiarygodności tego dokumentu. Przyznała, że zawierała umowę z (...) Bankiem i że nie spłaciła kredytu, który na podstawie tej umowy zaciągnęła. Nie kwestionowała także pozostałych dokumentów złożonych przez powoda, dowodzących przelewu wierzytelności (...) Banku z tej umowy na rzecz powoda.

Zgodnie z art. 353 § 1 kodeksu cywilnego zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić. Pozwana zawarła z (...) Bankiem Spółką Akcyjną umowę dwustronnie obowiązującą, na podstawie której bank zobowiązał się udzielić jej kredytu, a ona zobowiązała się go zwrócić z odsetkami w określonym terminie. Bank wywiązał się z umowy, bo udzielił pozwanej kredytu. Pozwana zaś nie dotrzymała warunków umowy, gdyż nie zwróciła kredytu na warunkach ustalonych w umowie, co uprawniło bank do żądania zapłaty.

Zgodnie z art. 509 § 1 kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu lub właściwości zobowiązania. Na podstawie przelewu wierzytelności powód nabył wierzytelność (...) Banku przeciwko pozwanej.

Twierdzenia pozwanej, iż nie jest w stanie spłacić zobowiązania z uwagi na trudną sytuację materialną, nie mają żadnego znaczenia w kontekście jej odpowiedzialności za zobowiązania wynikające z umowy kredytowej, gdyż trudna sytuacja materialna dłużnika nie zwalnia go z zobowiązania. Pozwana twierdziła, że jest w stanie spłacać należność główną w ratach i wnosi o umorzenie odsetek, co również nie ma znaczenia prawnego. Uprawnienie do rozłożenia świadczenia na raty, czy też jego umorzenia przysługuje wyłącznie wierzycielowi, czyli powodowi. Zgodnie z art. 320 kodeksu postępowania cywilnego, w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Przepis ten winien być stosowany wyjątkowo, gdyż uprawnia sąd do modyfikowania treści łączącego strony stosunku cywilnoprawnego (w inny sposób niż określa to treść tego stosunku). Zdaniem Sądu, brak jest podstaw do uznania, iż rozpatrywana sytuacja, jest na tyle wyjątkowa, iż uzasadnia rozłożenie świadczenia na raty. Pozwana nie poczyniła żadnych starań, aby choćby uprawdopodobnić, iż jej sytuacja materialna i rodzinna jest trudna. Co więcej, zmiana sytuacji materialnej nie jest niczym nadzwyczajnym. Dłużnik w momencie zaciągania zobowiązania kredytowego winien rozważyć, czy w sytuacji pogorszenia się jego sytuacji będzie w stanie wywiązać się z umowy.

Mając na względzie powyższe okoliczności na podstawie art. 353 § 1 kc i art. 509 § 1 kc, art. 481 § 1 kc należało orzec jak w sentencji wyroku.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 kodeksu postępowania cywilnego zgodnie z którym, strona która przegrała spór winna jest zwrócić przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu. Pozwana przegrała spór, winna jest zatem zwrócić powodowi koszty procesu.

Sędzia